

Arrest

nr. 148 857 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2011 werd ingediend door :

Z.A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontferende behandeling en de bewering dat het leven van de mens primeert boven het vervullen van een formaliteit. Betrokkene toont niet aan dat zijn leven beschadigd wordt door een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, sociale bindingen heeft, werkbereid is, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, zeer goed Frans zou spreken) behoren tot de gegrondheid, en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

1.3. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekende partij, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te

nemen met betrekking tot het verblijfsrecht. Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het bevel om het grondgebied te verlaten absoluut houdt geen rekening met de globale situatie van Mijnheer Z.A.. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat: "Art 2. De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie. Art 3. De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing. Ze moet adequaat zijn"; Krachtens deze schikkingen is dus een administratieve akte onwettelijk indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn; Dat is het geval van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten; De motivatie van de bestreden beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden; Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat in functie van de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, acht deze het wenselijk dat zijn aanvraag in het licht van het criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009 wordt geanalyseerd; Dat deze instructies werden geannuleerd; Dat derhalve, het grondbeginsel moet van toepassing zijn; Dat dit principe wil dat de Staatssecretaris voor het asielrecht en Migratie enig op dit gebied bevoegd is; Dat de Staatssecretaris over een brede discretionaire macht beschikt; Aangezien dat de criteria van de geannuleerde instructie van 19.07.2009 werden vervuld, de Staatssecretaris verplicht was om de verzoekende partij te laten horen wat zijn duurzame verankering gaan betreft, dat de tegen partij klaarblijkelijk niet heeft gedaan, terwijl de verzoekende partij duidelijk de aanvraag ervan vanaf de invoering van zijn vraag 9 bis had gedaan; Dat er dus een overduidelijke overtreding van het grondbeginsel en het algemene principe van recht „audi alteram partem' is waaraan de tegenpartij wordt onderworpen wat de motivatie van de betwiste administratieve handeling betreft; Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de vraag zoals een klassieke aanvraag op basis van het artikel 9bis te analyseren; Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen; Dat de tegenpartij zich ertoe beperkt van mening te zijn dat de goede integratie van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid vormt; Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan; Dat de elementen vervat in de aanvraag voldoende de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij ten opzicht van zijn integratie worden geleverd; Dat in het onderhavige geval, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij 10 jaar van verblijf in België samenvoegt; Dat hij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd; Dat hij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan; Dat hij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld; Dat het nodig is om zijn verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren; Aangezien dat de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen; Dat de tegen partij zich ertoe beperkt de verzoekende partij te verwijten om niet geprobeerd te hebben om zijn verblijf eerst te regelen; Dat in toepassing van het beginsel van formele motivatie, de bevoegde instantie op dit gebied op alle argumenten moet antwoorden die door de aanvrager worden ontwikkeld; Dat in het onderhavige geval, het niet het geval is; Dat er dus schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat nochtans deze elementen voldoende de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij ten opzicht van zijn integratie worden geleverd; Dat de verzoekende partij zijn wilskracht van integratie, zijn duurzame verankering gaan en zijn wilskracht heeft bewezen om te werken om niet ten laste van de Belgische Staat te zijn; Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden toegevoegd, aangezien dat de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder naar de bijgevoegde documenten naar voren worden gebracht, één keer te verwijzen; Dat er derhalve een overduidelijke overtreding van de goede trouw is en van goed bestuur waarvan moet doen bewijs het bestuur in het nemen van de beslissingen; Dat bijgevolg, het nodig is om tot de overtreding van het artikel 9bis en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden af te sluiten; Dat aan de hand van zijn aanvraag van verblijfsvergunning, de verzoekende partij niet gebrek aan heeft gehad aan om alle stukken die van zijn duurzaam voor anker gaan plaatselijk in België mee te delen getuigen; Dat sinds zijn komst, de verzoekende partij talrijke inspanningen heeft geleverd om zich zo goed mogelijk binnen de Belgische maatschappij te integreren; Dat door zijn inspanning, de verzoekende partij uitwijst dat het aldus in staat is om zich in last te nemen; Dat de tegenpartij van de inspanningen onkundig te zijn schijnt die door de verzoekende partij sinds zijn komst in België worden geleverd; Dat de verzoekende partij een leven zich hier heeft gebouwd dat hij geenszins wil verlaten; Dat de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, uitstekend aan de voorwaarden voorzien door de geannuleerde instructie van 19 juli 2009 voldoen maar waarvan de staatssecretaris voor het asielrecht en van Migratie zich publiekelijk ertoe heeft verbonden om de criteria te blijven als zodanig toepassen op grond van zijn schatting kracht; Dat de verzoekende partij vandaag „recht” op het verblijf heeft dat juist zijn grondslag in humanitaire beschouwingen vindt; Dat de Staatssecretaris van mening is dat het daar om een kwetsbare groep personen gaat die na zolang jaren dienen geregeld te worden; Dat de inmenging begaan door de Belgische Staat onevenredig zou zijn ten opzicht van het nagestreefde doel aangezien de familie en privaat omstandigheden waarin zich de verzoekende partij bevinden; Dat er dus een overtreding van het artikel 9bis § 1er en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is; Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden.”

2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De vermeende schending van de voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toegepaste wettelijke bepalingen.

2.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

2.8. Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing van 4 juni 2012 blijkt dat het bestuur de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. De redenen waarom de aanvraag onontvankelijk werd bevonden staan duidelijk te lezen in de motivering van de bestreden. Verzoeker is er, luidens de verwerende partij, niet in geslaagd de wettelijk vereiste 'buitengewone omstandigheden' aan te tonen.

2.9. Het bestuur heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, de elementen uit de aanvraag van 15 juni 2011 met betrekking tot de buitengewone omstandigheden wel degelijk onderzocht en gewogen maar evenwel niet weerhouden. Verzoeker stelt dan wel dat de aanvraag had moeten worden onderzocht zoals een "klassieke aanvraag op basis van artikel 9bis" had moeten worden geanalyseerd, maar toont niet aan waarom dat in casu niet het geval zou zijn geweest.

2.10. Uit het warrige betoog in het verzoekschrift kan verder worden afgeleid dat verzoeker anderzijds ook van oordeel is dat de vernietigde instructies van 19 juli 2009 hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag omdat de staatssecretaris er zich toe heeft verbonden de criteria ervan te blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Echter, hij kan hierin niet worden bijgetreden, om de volgende redenen:

2.11. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.12. De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*.

2.13. Waar verzoeker er zich over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.14. Verzoeker stelt verder dat “*het algemene principe van recht „audi alteram partem”* niet gehuldigd werd en dat hij in de gegeven omstandigheden had moeten worden gehoord over zijn duurzame verankering, valt niet in te zien welk belang hij bij deze grief heeft: verzoeker heeft immers de gelegenheid gehad om alle gegevens die hij nuttig achtte om zijn aanvraag om regularisatie te rechtvaardigen bij deze aanvraag te voegen, en bovendien werden de elementen die betrekking hebben op zijn integratie wel degelijk betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing: de verwerende partij heeft immers geoordeeld dat deze elementen niet in de fase van de ontvankelijkheid worden behandeld omdat zij behoren tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld over de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker overigens niet aan dat dit kennelijk onredelijk zou zijn, onzorgvuldig of in strijd met deze bepaling. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen inderdaad de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont alleszins niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de verwerende partij volstaat uiteraard niet. Dat de verwerende partij niet te goeder trouw zou hebben gehandeld is, gelet op het voorgaande, een loutere bewering die niet kan worden bijgetreden.

2.15. Voorts, waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij zich ertoe beperkt hem te verwijten niet geprobeerd te hebben eerst zijn verblijf te regelen, moet worden vastgesteld dat dit argument feitelijke grondslag mist, nu geen dergelijk motief in de bestreden beslissing is opgenomen.

2.16. Verzoeker refereert op zeer vage wijze aan een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, stellende dat de inmenging begaan door de verwerende partij onevenredig zou zijn. Echter, de eerste bestreden beslissing bevat omtrent deze bepaling het volgende motief:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

2.17. De verwerende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 van het EVRM in casu niet speelt, en het komt in eerste instantie aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat zij het dienaangaande bij het verkeerde eind heeft. Zij blijft daartoe volledig in gebreke, zodat ook dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.18. In de mate, ten slotte, dat verzoeker doet gelden dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn globale situatie, toont hij geenszins aan dat er nog elementen zouden zijn die hij niet reeds middels zijn aanvraag om regularisatie onder de aandacht van de verwerende partij had gebracht of had kunnen brengen en deze niet reeds werden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. In die optiek kan niet in de algemene bewoordingen die verzoeker hanteert, staande worden gehouden dat bij het uitvaardigen van de tweede bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met zijn situatie.

2.19. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS